

Intervenció del president davant el ple del Parlament de Catalunya |

13.7.2006

Vull començar aquesta meva intervenció amb un agraïment a totes les forces polítiques d'aquesta cambra i al seu president per l'oportunitat d'adreçar-los unes paraules al final del període de sessions i de la legislatura.

Efectivament, estem vivint els últims finals de la VII legislatura. D'aquí a poques setmanes, fent ús de la meva facultat com a President de la Generalitat, signaré el decret de convocatòria de les eleccions, que se celebraran la propera tardor. Concretament el dia 1 de novembre. He comunicat ja la meva decisió a S. M. El Rei.

Cadascú farà legítimament el seu balanç de la legislatura en el debat democràtic de la propera campanya electoral, que per descomptat es passarà comptes d'aquesta legislatura per bé i per mal . Però també és obligat fer-ne un balanç institucional, pensant en la llarga durada, sostreient-nos per un dia a la pressió de l'esdeveniment quotidià i del seu comentari mediàtic, que sempre és legítim. Procurant d'inserir el que han estat aquests anys en el relat continu de la vida democràtica de Catalunya d'ençà de la recuperació de les nostres institucions.

Per propiciar aquesta mirada llarga podríem intentar de donar resposta a una pregunta com aquesta: És més fort avui l'autogovern de Catalunya que fa tres anys o no ho és?. Veig difícil que no es pugui donar –amb tots els matisos que vulguin- una resposta afirmativa a aquesta qüestió. Ho veig francament difícil.

El President de la Generalitat n'està convençut: avui el nostre autogovern és més fort, més madur, i està més protegit legalment i quasi diria i consuetudinàriament, és a dir, pels costums i estils i modes de debat que s'han anat creant dins de Catalunya i entre Catalunya i Espanya. Ho és per raons de diversa índole que m'agradaria descabdellar breument:

Primera raó. Ha funcionat l'alternança política. I sense aquest funcionament, per descomptat que pot haver-hi democràcia, però no hi ha la prova de la democràcia. Les eleccions de novembre de 2003 van fer possible una majoria

diferent de les que s'havien conformat des de 1980 en aquest Parlament i que va propiciar i donar suport a un nou govern. Això va suposar un trasbals lògic en un país regit sota un únic i pràcticament idèntic paradigma polític durant més de dues dècades. Cosa que no està ni bé ni malament, el país ho va triar, però deixava pendent la prova del nou de l'existència del sistema democràtic com alternança.

Hem assajat noves fórmules de governació amb els governs de coalició, que molt probablement adoptaran formes diverses en el futur. A Catalunya i a Espanya. És bastant lògic que en l'inici d'un sistema democràtic, sigui a nivell de l'Estat sigui a nivell de la nació catalana, d'alguna forma hi hagi tendència a buscar en una sola identitat política, la identitat de govern; mentre que països europeus, no tots, però molts països europeus i no europeus, amb tradició democràtica, el més habitual és precisament el govern de coalició.

Segona raó. Ha funcionat l'oposició parlamentària. Que ha estat el contrapunt democràtic necessari del Govern. Els mecanismes de control s'han mostrat eficaços i l'oposició n'ha fet ús de tots ells, amb una moció de censura inclosa.

Tercera raó. S'han millorat les institucions. Començant per aquesta casa, el Parlament de Catalunya. Després d'anys i anys d'intents frustrats, tenim finalment un nou Reglament, que recull l'experiència de set legislatures i que és una garantia del vigor de la nostra primera institució.

Aquest Parlament, i d'això ens n'hem de sentir orgullosos tots, ha tingut més vida i més vibració en els escassos mil dies de la VII legislatura que no havia tingut en els deu o quinze anys precedents.

Els representants dels mitjans de comunicació en són testimoni, i vull aprofitar aquesta referència per agrair-los, també des d'aquí, el seu treball. I si em permeten una expansió, ara que puc fer-ho sense aixecar sospites de cap mena, als mitjans els demano que siguin més independents, que no vol dir menys crítics sinó més autoexigents, en base a la informació i l'estudi i no a les simpaties i antipaties (inevitables) ni a les connexions privilegiades i les fonts exclusives d'informació.

El model que tenim, que hem tingut, té una explicació que està lligada més aviat a l'edat infantil de la democràcia que no pas a la seva eclosió total.

Quarta raó. A més del Parlament, gairebé totes les institucions que configuren el nostre autogovern han estat objecte de reforma: el Consell Consultiu, el Consell de l'Audiovisual, la Comissió Jurídica Assessora, el Consell de Treball, Econòmic i Social ...

Cinquena raó. S'han donat passos significatius per ampliar i consolidar la presència de les institucions i de la realitat catalanes en el marc espanyol i europeu, com:

- la normalització de la Conferència de Presidents,
- la recuperació del debat de les autonomies al Senat,
- la participació dels representats de la Generalitat en els organismes europeus. Un conseller de la Generalitat va ser un dels primers, sinó el primer, no representant directament estatal, sinó representant l'Estat, el conseller Siurana si no m'erro, davant del Consell o de la Comissió.
- el primer reconeixement del català a Europa,
- la posta en marxa de l'Euroregió,
- i la progressiva implicació mediterrània del nostre país.

No els amago que m'agradaria, en la mesura de les meves possibilitats, evidentment modestes a partir de primers de novembre, contribuir en aquest escenari euroregional i euromediterrani.

I, sisena raó, la més important: Hem reformat a fons la llei fonamental de l'autogovern: l'Estatut.

Per assolir la reforma ha calgut el concurs combinat de totes les forces i institucions. El Govern hi ha donat l'impuls; hi ha treballat aquesta Cambra, que en va aprovar la primera proposta el setembre passat; s'ha plantejat, discutit,

negociat i acordat amb les Corts espanyoles i finalment, encara no fa un mes, l'han referendat els ciutadans de Catalunya. Feina feta.

L'Estatut ha absorbit moltes energies. D'aquesta Cambra i del propi Govern. El temps dirà fins a quin punt ha estat important l'esforç col·lectiu que hem fet. Però m'aventuro a afirmar que més d'hora que tard apreciarem els resultats i l'avenç substancial que el nou Estatut ha significat.

En definitiva, doncs, les institucions de Catalunya han funcionat, han evolucionat i s'han enfortit. I d'aquesta manera, hem fet en aquests tres anys dues coses que no havíem fet en 23 anys:

- Catalunya ha enfrontat la seva definició dintre del marc de la Constitució Espanyola.

- I hem donat per clos un temps de no implicació en la política espanyola, d'acceptar que aquesta no podia canviar substancialment.

Amb el nou Estatut i el període de revisions estatutàries -i eventualment constitucionals- hem encetat un nou període que probablement tindrà la seva perfecció en la properes legislatures catalana i espanyola.

No tot cabrà en aquesta. Però insisteixo: tots som conscients que l'important ve ara. Que el substancial és l'ús que fem de les institucions i de les lleis. En definitiva, el rendiment que donaran.

Un rendiment que haurem de mesurar amb els resultats de les polítiques públiques que el nou marc institucional permetrà. Arriba el moment de convertir l'Estatut en acció parlamentària i de govern.

També arriba ara el moment de ser exigents amb nosaltres mateixos i amb el govern de l'Estat en el desenvolupament i l'aplicació de l'Estatut de 2006. Això marcarà, indubtablement, una nova etapa política al nostre país. Una etapa conseqüent amb la majoria d'edat de l'autogovern de Catalunya.

Dic majoria d'edat no pas com a mer recurs retòric, sinó entenent que, més que en cap altre moment de la nostra història recent, allò que fem, allò que siguem, dependrà, ara, de nosaltres.

Perquè amb el nou Estatut, Catalunya esdevindrà la comunitat política d'Europa que, sense ser un estat, té el major reconeixement, el major nivell de competències i de recursos per abordar el seu desenvolupament. Més de fet que alguns petits estats.

Desitjo que l'etapa que s'ha d'iniciar d'aquí a uns mesos sigui la d'una governació plena de Catalunya, que es fonamenti en el que emani d'aquesta Cambra i en les polítiques que impulsi el govern format pel president que obtingui la confiança de la majoria.

Totes les eines necessàries i totes les banderes possibles que Catalunya necessita per ser respectada i per progressar són a les nostres mans.

Senyores i senyors diputats,

He estat diputat d'aquest Parlament durant 15 anys de la meva vida.

Hi vaig ser present, essent alcalde de Barcelona, entre 1988 i 1995 (les legislatures II i IV), com a Cap de l'Oposició entre 1999 i 2003 (la VI) i aquesta VII legislatura com a President de la Generalitat.

Crec que l'evolució de la Cambra aquests darrers anys ha estat molt positiva. El Parlament de Catalunya ha aconseguit el relleu i protagonisme que durant molt de temps no havia tingut.

En aquesta legislatura, la Cambra ha jugat el paper que li corresponia com a veritable centre del debat polític de Catalunya.

La propera tardor, com he dit, se celebraran noves eleccions al Parlament. Fa pocs dies vaig fer pública la meva decisió –llargament meditada i presa ja fa uns mesos- de no concórrer-hi de nou. Una altra cosa és que la pogués o no la pogués anunciar. No ho vaig considerar convenient fins que no hi hagués el referendament de l'Estatut.

És una decisió estrictament personal que ja he explicat públicament. Per tant, doncs, no podré compartir treball a la Cambra amb els qui de vostès siguin presents en aquest hemicicle d'aquí a uns mesos. Però, penso seguir treballant al servei del nostre país.

En prendre possessió del càrrec de President, el 20 de desembre de 2003, vaig acabar les meves paraules, dient que

“Comencem un nou quart de segle de la democràcia i l'autonomia. Tothom n'ha de ser conscient. Moltes coses canviaran.

Però el desig dels catalans de ser nosaltres mateixos amb tota la nostra varietat, i el de conviure amb els altres pobles d'Espanya, en termes de lleialtat i equitat, no serem nosaltres qui el trencarem.

En tot cas seran d'altres. I els ho posarem difícil. Ens explicarem fins l'esgotament. Parlant la gent s'entén.”

Han passat prop de mil dies (935). Hem fet un camí llarg, intens i fèrtil. Hi ha hagut moments difícils. Alguns ho han estat molt per al govern que he presidit, d'altres ho han estat per al conjunt de forces polítiques aquí representades. Alguns també ho han estat per a mi personalment.

Hi ha hagut moments que he arribat a pensar que era cert que, per part d'alguns, hi havia voluntat de posar a prova fins el límit la institució que he presidit i la nostra voluntat de convivència lleial amb els altres pobles d'Espanya. Però no se n'han sortit. El poble, en el seu conjunt, és molt més savi a voltes que molts dels qui tenen la responsabilitat de representar-lo.

Les discrepàncies i les distàncies han estat molt acusades. Però he procurat que el respecte institucional a Catalunya no es trenquessin mai del tot. Sempre hi ha hagut un pilar sobre el qual edificar novament els ponts.

Vull agrair l'aportació que hi han fet els presidents dels grups parlamentaris que durant més de dos anys van donar suport al govern, senyora Manuela de Madre, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira i al Conseller Joan Saura. Així com als portaveus Joan Boada, Joan Ridao i Miquel Iceta.

Vull mostrar el meu reconeixement també al president del principal grup de l'oposició, senyor Artur Mas, pel seu capteniment, i al president del Grup Popular, senyor Josep Piqué, pel mateix.

I al President del Parlament, vull agrair-li la seva prestació. La seva continuïtat, sense variacions ni en la forma ni en el to, a través de conjuntures polítiques canviants, ha estat una àncora democràtica important en l'escenari de la política catalana, no ho oblideu mai. Gràcies senyor president.

I per tancar aquest capítol de reconeixements: estic agraït a tots els consellers i conselleres que he tingut al govern, sense excepció; el clima que hi ha hagut al Consell Executiu, i ells i elles han estat testimoni, ha estat sempre de dignitat i d'anar per feina.

Temps hi haurà de fer el balanç positiu i de fer balanç crític del que s'ha fet, avançat i aconseguit i del que no s'ha pogut aconseguir. De mostrar amb orgull els uns i de fer la crítica els altres de tot el que s'ha esdevingut en aquests mil dies. Mil dies en què vostès, senyors i senyores diputats, han canviat Catalunya.

Crec que tots, tots, ens hem de sentir orgullosos d'haver participat en un període extraordinari de la vida política de Catalunya. D'haver fet dues coses importants: el nou Estatut i la primera alternança. D'haver defensat projectes distints, però, al capdavant d'haver treballat al servei del nostre país. D'haver governat el present i, alhora, haver forjat un futur millor per Catalunya.

Moltes gràcies senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies senyor President. "